

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 28(355)
Anul IX (2018)
8 Septembrie

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

Maria prunca, răsăritul zilei de taină

În fiecare an, prima sărbătoare a lunii septembrie ne aduce bucuria reînălțării cu Maica Domnului, a cărei binecuvântată naștere o prăznuim în a opta zi a lui Răpciune, proslăvire menită parcă să roueze curgerea anotimpului culorilor cu a Născătoarei de Dumnezeu neconținută ocrotire. Iată-mă așezat în fața unei neprihănite hârtii, cu nestăvilită vreare de a așterne câteva șlove. Fără echivoc, mi-am zis, le voi dedica Împărătesei Cerului și a pământului, dar ce să spun eu, nevrednicul, despre Cea mai înaltă decât cerurile? Cum pot eu, cel încurcat în noianul atâtor scăderi omenești, să vorbesc despre buna mea Mijlocitoare și Ocrotitoare? Vă mărturisesc că-mi vine foarte greu să cuprind în puține cuvinte toată dragostea și recunoștința, toată evlavia și bucuria, toată sfiala și prețuirea pe care le nutresc față de Născătoarea de Dumnezeu! Însă, cu smerenie și din dor nestins pentru Preasfânta, încerc să chezășuiesc câteva rânduri seninei sărbători ce va umple de lumină Biserica.

În primul rând, îmi năpădesc în minte rugăciunile stăruitoare ale bunicilor după mamă ai Mântuitorului Hristos, Ioachim și Ana. Câte lacrimi, câte doriri, ce îndelungată așteptare până ce au primit vestea zămislirii celeia ce va deveni templu viu al prezenței Fiului lui Dumnezeu în lume! Nimic din toate acestea nu a fost zadarnic. Prelunga nădăjduire și necurmatele rugăciuni nu au rămas fără răs-puns. Milostivirea Domnului s-a dovedit biruitoare asupra suferințelor celor doi, de-acum fericiți părinți. La vârsta lor înaintată, nimeni nu se mai aștepta, nimeni nu mai spera ca ei să dobândească mila Dumnezeului Celui Preaînalt. Câtă bucurie a trăit vârstnicul Ioachim atunci când îngerul Domnului i-a vestit: „Ioachim, grăbește-te de te pogorâ la casa ta, căci soția ta, Ana, va zămisi!”. Ce să mai spunem de noianul fericitelor lacrimi revărsate de Ana la auzul șoptitelor graiuri ale lui Gavriil Arhanghelul, solul trimis din Cer: „Bucură-te, Ană, căci vei naște o fiică pe care o vei numi Maria și de care se vor bucura toate neamurile pământului”.

Așa s-au petrecut lucrurile într-o aparent prozaică zi de decembrie, statornicită de tradiția ortodoxă în data de 9, când în calen-

darul nostru serbăm zămislirea Sfintei Fecioare Maria de către Sfânta Ana. Și iată, după nouă luni, așteptarea, emoția au dat în clocot și s-au revărsat în lume ca negrăită bucurie și împlinire. Maria, mult dorita pruncă, s-a născut în casa dreptilor și rugătorilor ei părinți, a cărei locație este fixată de tradiția ortodoxă în Mănăstirea Seidanaghia (Sfânta Fecioară), aflată în proximitatea Bisericii Sfântului Mormânt. În partea dreaptă a bisericii principale a chinoviei, închinată praznicului Întâmpinării Domnului, s-a ridicat paraclisul Sfintei Ana, mama Sfintei Fecioare. Mănăstirea, asociată cu anii prunciei Născătoarei de Dumnezeu, se spune că a fost înălțată pe locul unde se găsește cândva casa dreptilor Ioachim și Ana. Sub biserica mănăstirii se află trei peșteri. Conform tradiției, în prima s-a născut Sfânta Fecioară, a doua era locul de rugăciune a Anei, iar cea de-a treia a adăpostit, inițial, mormântul Sfinților Părinți Ioachim și Ana, ale căror trupuri, ulterior, au fost mutate în biserică din grădina Ghetsimani. Tradiția apuseană prezintă casa bunicilor Mântuitorului undeva în apropierea Porții Sfântului Ștefan din cetatea Ierusalimului, chiar în proximitatea ruinelor

Scăldătorii Vitezda.

Revenind la ziua nașterii Mariei, tradiția consemnează negrăita uimire ce i-a cuprins pe toți, văzând frumusețea pruncei, boțul de aur curat din care va străluci Soarele dreptății, Iisus lumina lumii. La opt zile după naștere, Ana și Ioachim au chemat rudele și prietenii, oferind un ospăț întru nespusa bucurie și binecuvântare primită. Tot atunci, conform uzanței iudaice, au pus numele copilei, „Maria” – însemnând Doamnă, Împărăteasă. De ce s-a ales numele de Maria? Ne lămurește Sfântul Grigorie Palama, spunând că trebuia să poarte acest nume, așadar el nu a fost ales întâmplător. Fecioara Maria este Doamnă prin vrednicia ei de mamă a lui Hristos Cel întrupat. Copila Anei a primit numele Maria, căci nu adevărat ea va deveni Împărăteasa îngerilor și Doamna întregii lumi. Alți tâlcuitori au văzut în numele Maria, prin cele cinci litere componente, un adevărat acronim, concentrarea virtuților celor cinci femei renumite din istoria Vechiului Testament: litera „m” de la Miriam, sora lui Moise și a lui Aron; litera „a” de la Abigail, femeia cea frumoasă și înțeleaptă a lui Nabal; litera „r” de la Rahila, soția lui Iacob; litera „i” de la Iudit, văduva cu viață aleasă; iar litera „a” de la Ana, soția lui Elcana și mama lui Samuel.

Întorcându-ne la lumina sărbătorii Nașterii Maicii Domnului, să ne bucurăm cu sfântă bucurie, căci nu prăznuim nașterea unui sfânt, ci a celei mai sfinte decât toți sfinții. Să tresăltăm de duhovnicească veselie, că Împărăteasa îngerilor din pânțele nerodire a răsărit, ca neamul omnesc să se bucure de nașterea din ea a Răsăritului Celui de Sus. Fără praznicul Nașterii Maicii Domnului nu am putea concepe celelalte zile sfinte ce țin de împlinirea planului de mântuire a neamului omnesc. De aceea, Sfântul Andrei Criteanul consideră praznicul drept debut pentru celelalte sărbători creștine: „Această zi este pentru noi începutul tuturor zilelor sfinte. Cele sterpe și maicile, dântuiți; îndrăzniți și săltați cu bucurie, o, voi, cele neroditoare: căci iată, cea fără de fii și stearpă, pe Născătoarea de Dumnezeu a odrăslit”.

Arhim. Mihail DANILIU
Sursa: doxologia.ro

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Dintr-un Lemn

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamț, „Lidianca”

Trei icoane ale Maicii Domnului adăpostite în trei mănăstiri românești

Vna dintre dovezile mai mult decât evidente că Maica Domnului nu ne-a părăsit pe noi este mulțimea de rugăciuni aduse în fața icoanelor închinare Sfintei Fecioare Maria, fiecare cu specificul și cu povestea ei. Din rugile și minunile care s-au petrecut în urma lor de-a lungul timpului a apărut sintagma „**icoană făcătoare de minuni**”, în ciuda faptului că orice icoană, în fața căreia se ridică rugăciuni din inimă curată, își împlinește menirea de a tămădui bolile suflet-ești și trupești.

În virtutea faptului că ne aflăm în anul unității naționale, din multitudinea de icoane românești am ales doar trei, câte una din fiecare provincie românească. Din Moldova am ales **icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamț, „Lidianca”**, din Ardeal icoana **Maicii Domnului de la Mănăstirea Nicula**, iar din Țara Românească **icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Dintr-un Lemn**, toate trei fiind de tipul Hodighitria, „**cea care arată calea**”.

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Neamț, „Lidianca” are pe o față pe Maica Domnului cu Pruncul, iar pe cealaltă pe Sfântul Gheorghe, pe tron, fiind dăruită de

împăratul bizantin lui Alexandru cel Bun (1400-1432) în anul 1401. Această icoană străjuiește veche mănăstire a Neamțului, mii de călugări și mireni găsindu-și alinarea și pacea sufletului îngenunchind în fața ei. Minunile sunt multe, iar cu prilejul hramului mării mănăstiri este scoasă în procesiune la agheasmatarul mare din fața bisericii, unde credincioșii admiră fața luminoasă „**a Sfintei din Mănăstirea Mănăstirilor**”. Biserica a rânduit ca ziua de 9 iulie să fie închinată icoanei de la mănăstirea Neamț, îndrumătoarea având acatist și slujbă de prăznuire.

Icoana de la mănăstirea Dintr-un Lemn este o icoană de mari dimensiuni descoperită într-un stejar secular din lemnul căruia s-a construit ulterior o bisericuță în care a fost așezată icoana Maicii Domnului, după cum menționează Neofit Cretanul într-o legendă din secolul al XVIII-lea. Icoana este una de procesiune, pe o față fiind pictată Maica Domnului cu Pruncul (într-o postură aparte, un dialog cu Fiul său), cu îngerii și cu profeții, iar pe cealaltă, Judecata de apoi. Se spune că în ziua martiriilor Sfinților Brâncoveni, în timpul slujbei și la ceasul la care erau sacrificați cei șase în Istanbul, Păuna, soția lui Ștefan Cantacuzino, cea care nu era străină de trădarea

săvârșită de soțul său, a văzut în icoană toată grozăvia petrecută. Viziunea Păunei a fost mai mult decât o muștrare, a fost poate o premoniție a morții de care aveau să aibă parte soțul și socrul ei, Ștefan și Constantin, dar pe care ei au ignorat-o.

Cea de-a treia icoană, de la Mănăstirea Nicula a dat naștere marelui pelerinaj din Ardeal cu prilejul hramului Adormirii Maicii Domnului, unde mii de credincioși strigă de la poalele muntelui: „**Am venit Măicuță să te mai vedem, să spunem necazul pe care-l avem/ Roagă-te Măicuță pentru acest popor/ Care strigă-ntr-una după ajutor**”. Pe baza declarației preotului din Nicula, știm că icoana Maicii Domnului a lăcrimat din 15 februarie până în 12 martie, anul 1699.

În final putem spune că cele trei icoane din cele trei provincii românești ne arată calea către frumusețea împărăției cerurilor și păstrează unitatea noastră de români prin unitatea menținerii credinței către fiul lui Dumnezeu din brațele Maicii Domnului.

Pr. Gheorghe DĂNILĂ
Parohia Vâlcica, com. Tătăruși

„Vezi cât de mare este puterea semnului crucii? Crucea este mai strălucitoare și decât soarele și decât luna. Și să nu te minunezi că Domnul vine purtând crucea! După cum a făcut cu Toma arătându-i semnul cuielor și rănilor... tot astfel și atunci va arăta rănilor și crucea, ca să arate că Acesta a fost Cel răstignit”. (SF. IOAN GURĂ DE AUR)